

Kunnskapsdepartementet
Postboks 8119 Dep
0032 OSLO

Deres referanse
13/4089

Vår referanse (bes oppgitt ved svar)
13/00983-2/EOL

Dato
4. desember 2013

Datatilsynets høringsuttalelse - Forslag til endringer i opplæringsloven privatskoleloven og folkehøyskoleloven - Kunnskapsdepartementet

Vi viser til deres høringsnotat av 6. september 2013 hvor forslag til endringer opplæringsloven, privatskoleloven og folkehøyskoleloven fremmes. Datatilsynet har kun merknader til høringsnotatets punkt 5 og 6 om henholdsvis hjemmelsgrunnlag for Utdanningsdirektoratets behandling av personopplysninger fra grunnopplæringen og behandling av personopplysninger i et sentralt register (Vigo) for elever i 10. trinn grunnskole og videregående skole.

Innledningsvis vil Datatilsynet bemerke at det er positivt at Kunnskapsdepartementet har moderert sitt forslag fra 2008 om etablering av et sentralt elevregister for hele skoleløpet. Datatilsynet pekte i sin forrige høringsuttalelse på nødvendigheten av å begrunne behovet for å innhente opplysninger knyttet til enkeltpersoner, og etterlyste utredning av andre muligheter for å samle inn et relevant og representativt datamateriale. Selv om vi ikke nødvendigvis er enige i Kunnskapsdepartementets konklusjoner, så har departementet denne gangen gjort en bedre jobb med å begrunne hvorfor de mener det er nødvendig å innhente identifiserbare personopplysninger. Vurdering av andre muligheter for å skaffe seg kunnskapsgrunnlag, eller sammenligning med andre sektorer finner vi imidlertid like lite av i dette lovforslaget som i forrige.

Datatilsynet mener fortsatt det er foruroligende med et så ensidig fokus på at oppbygging av personidentifiserbare registre er eneste muligheten for styring og administrasjon i en offentlig sektor. Vi mener at en slik tilnærming til å løse oppgaver knyttet til kvalitetssikring i skolesektoren er et uforholdsmessig inngrep i elevenes personvern.

Det nye forslaget er moderert hva gjelder størrelsen på gruppen elever som omfattes. Vi kan imidlertid ikke se at det nye forslaget innebærer noen reell forskjell hva gjelder formålene personopplysningene er tenkt brukt til. Vi vil i det følgende komme med merknader til de delene av forslaget som vi mener vil innebære for store inngrep i personvernet i forhold til de oppgavene som søkes løst.

1. Hjemmel for Utdanningsdirektoratets behandling av personopplysninger fra grunnopplæringen

Kunnskapsdepartementet legger til grunn i sitt høringsnotat at Utdanningsdirektoratet har hjemmel til den behandlingen av personopplysninger som de foretar i dag. Dette er Datatilsynet ikke enige i, men det synet har vi redegjort for tidligere så det går vi ikke inn på her.

Det sentrale i denne høringsrunden er at Kunnskapsdepartementet nå foreslår en bestemmelse i opplæringsloven som skal oppfylle hjemmel i lov som behandlingsgrunnlag for Utdanningsdirektoratets behandling av personopplysninger.

Det anføres to formål som elevopplysningene skal brukes til:

- 1) Kvalitetsutvikling, styring og administrasjon av grunnopplæringen, herunder administrasjon av tilskuddordninger
- 2) Bidra til utdanningsforskning og forskning der utdanningsindikatorer er av betydning

Vi vil i det følgende kommentere disse formålene hver for seg:

Formålet kvalitetssikring

Opplysninger om elever i 10. trinn på ungdomsskolen og i videregående skole innhentes og lagres primært for å følge opp elevene og sørge for at de får det tilbudet de har krav på.

Bruk av elevopplysninger til kvalitetsutvikling, styring og administrasjon samsvarer ikke med det opprinnelige formålet opplysningene ble innhentet for, men må likevel sies å være nærmere det opprinnelige innsamlingsformålet enn forskning. Det kan likevel stilles spørsmål ved nødvendigheten av å opprette et register med opplysninger knyttet direkte til identitet.

Dette var et av de sentrale spørsmålene fra Datatilsynets side også forrige gang Kunnskapsdepartementet sendte forslag om etablering av et elevregister på høring i 2008. Som departementet selv redegjør for innhentes det fra Grunnskolens informasjonssystem (GSI) kun opplysninger på aggregert nivå – det vil si opplysninger som ikke kan knyttes til enkeltpersoner. Vi går ut fra at når disse opplysningene innhentes er det fordi de er nyttige. Altså – opplysningene må ikke være knyttet til enkeltpersoner for å være nyttige for planleggingsformål.

Personopplysningene som Utdanningsdirektoratet innhenter fra fylkeskommunene er fødselsnummer, tilhørighet i fylkeskommune, kommune og skole, skoletrinn, fag- og timefordeling, spesialundervisning, fritak fra obligatoriske fag, individuell opplæringsplan, karakterer fra 10. trinn og videregående opplæring, og fravær fra 10. trinn og videregående opplæring.

Dette er altså personopplysninger av både ordinær og sensitiv karakter. Felles for alle opplysningene er at de er underlagt taushetsplikt.

Departementet argumenterer med at identitetsopplysninger er nødvendige for å kunne følge enkeltindivider gjennom skolegangen, og for at utdanningsmyndighetene skal kunne se hvilke valg elevene gjør og hvilke resultater de oppnår.

Datatilsynet mener at denne argumentasjonen er svak og lite overbevisende.

Kunnskapsdepartementet mener blant annet at personopplysninger er nødvendig for å sammenligne årskull, følge trender i elevenes valg av fag og andel elever med spesialundervisning. Etter vårt syn er dette typiske eksempler på oversikter som lar seg generere av aggregerte datasett. Vi finner ingenting i departementets argumentasjon som tyder på det motsatte.

Det er dessuten betimelig å stille spørsmålet om det er slik at det er nødvendig for alle departement og direktorater å opprette registre med direkte personidentifiserbare opplysninger for å være i stand til å dimensjonere og planlegge oppgaver innenfor sin sektor, eller er det noe i skolesektoren som nødvendiggjør dette spesielt?

Det er for eksempel ikke vanskelig å tenke seg at det ville være nyttig for Samferdselsdepartementet og Vegdirektoratet å ha opplysninger om reise- og kjøremønster for oss alle på identitet. Ved hjelp av slike opplysninger ville det være mulig å følge hvert enkelt individ over tid, skaffe oversikt over hvor vi reiser til hvilke tider og kombinere dette med opplysninger om hvor vi bor, hvor vi jobber, hva vi tjener osv. Dette ville helt sikkert vært nyttig informasjon for planlegging og dimensjonering av samferdselspolitikken, og Samferdselsdepartementet er selvfølgelig heller ikke interessert i reisemønsteret til den enkelte av oss. Faktum er likevel at detaljerte opplysninger om hvert enkelt persons atferd ville være lagret og ville følgelig være tilgjengelig.

Det er et sentralt personvernprinsipp at registrering og annen bruk av personopplysninger må være proporsjonal med formålet. Fra et personvernperspektiv blir spørsmålet det samme om det gjelder det tenkte tilfellet med Samferdselsdepartementet, eller elevregisteret som Kunnskapsdepartementet og Utdanningsdirektoratet har etablert: er det et forholdsmessig inngrep i personvernet å etablere et register med til dels sensitive opplysninger knyttet direkte til identitet, når formålet er overordnet administrasjon og styring av en offentlig sektor?

Kunnskapsdepartementet og Utdanningsdirektoratet har ingen direkte forpliktelser overfor elevene som registreres i registeret. Likevel begrunner departementet lagringstiden på 10 år med hensyn til oppfyllelse av de registrertes rett til videregående opplæring. Dette er en rett som den enkelte fylkeskommune har en plikt til å påse at blir oppfylt, og fylkeskommunenes rett til å ha disse opplysningene er ikke bestridt. All den tid verken departementet eller direktoratet er involvert i oppfyllelsen av de registrertes rettigheter kan vi ikke se at hensynet til de registrertes rettigheter kan begrunne verken innhenting eller lagringstiden.

Dersom det forholder seg slik at personidentifiserbare opplysninger er nødvendige for å administrere tilskuddordningene i den videregående skolen mener vi at opplysningene som innhentes for dette formålet må slettes når dette formålet er oppnådd – det vil si når tilskudd er beregnet og kontrollert gitt til rett instans.

Formålet forskning

Bruk av personopplysninger til forskning er enda lengre unna det formålet elevopplysningene opprinnelig ble innhentet for. Kunnskapsdepartementet sier at «*enkelte personopplysninger*» kan utleveres «*etter konkrete vurderinger av hjemmelsgrunnlaget*». Slike formuleringer gir grunnlag for flere spørsmål enn svar.

Når departementet sier at «*enkelte personopplysninger*» kan utleveres -betyr dette at det foretas et skille på hvilke opplysninger som kan utleveres og hvilke som ikke kan det? Hvem gjør i så fall denne vurderingen, og hvilke opplysninger er det som kan utleveres? Hva består de konkrete vurderingene av hjemmelsgrunnlaget av?

Når det gjelder formålet utdanningsforskning argumenterer departementet for at personentydige opplysninger er nødvendig for å kunne koble opplysningene fra skolesektoren med andre dataregistre. Dette har departementet helt rett i, og her er vi nok ved kjernen hva gjelder behovet for personidentifiserbare opplysninger.

Kobling av opplysninger fra flere registre krever nemlig en felles variabel, og innenfor det offentlige er denne koblingsnøkkelen som oftest fødselsnummer. Når et register inneholder fødselsnummer kan det kobles til både helseregistre, NAV- registre og SSB-registre. Sammenkoblet kan disse opplysningene gi et detaljert bilde av den enkelte elevs liv og atferd.

Kobling av registre som inneholder direkte identifiserende opplysninger krever som hovedregel samtykke fra den registrerte. Datatilsynet ser imidlertid en utvikling hvor forskningsmiljø stadig oftere argumenterer for at det er uforholdsmessig vanskelig å be om samtykke fra de registrerte når registre som inneholder informasjon om en stor gruppe mennesker skal kobles sammen. Å gi individuell informasjon til de registrerte anses vanskelig med den samme begrunnelsen. Denne utviklingen gjør at hovedregelen om samtykke til bruk av personopplysninger til forskning er på vikende front. Dette betyr at den enkelte i stadig mindre grad har kontroll med hva deres opplysninger blir brukt til.

Datatilsynet mener det er særlig problematisk dersom personopplysninger som registreres for bruk i skolesektoren og oppfølgingstjenesten, hvor alle barn er registrert, skal brukes til forskning uten at disse elevene og deres foresatte skal få lov å ta stilling til om de ønsker dette.

Reservasjon

Kunnskapsdepartementet foreslår en reservasjonsordning som skal bøte på inngrepet i personvernet som den foreslåtte lovbestemmelsen representerer.

I Norge har vi kun en lovhjemlet reservasjonsordning hva gjelder bruk av data til forskning, og det er register for biologisk forskningsreservasjon som administreres av Nasjonalt folkehelseinstitutt (FHI). I henhold til helseforskningsloven kan biologisk materiale innhentet ved rutineundersøkelser i helsetjenesten brukes til forskning uten pasientens samtykke. Forutsetningen er at pasienten har fått informasjon om dette og gitt anledning til å reservere seg.

Datatilsynet har i 2013 ført tilsyn med hvordan denne reservasjonsordningen fungerer, og avdekt at den ikke fungerer særlig godt. Grunnen til dette er at pasientene ikke får informasjon om at deres biologiske materiale blir lagret og kan brukes til forskning uten deres samtykke. De får følgelig heller ingen informasjon om muligheten til å reservere seg mot dette. I tillegg er selve reservasjonsordningen tungrodd og lite tilgjengelig.

Det har vist seg utfordrende å ha et reservasjonsregister som skal administreres sentralt, mens det er de virksomhetene som er i kontakt med pasientene som er forpliktet til å gi den nødvendige informasjonen. Det er sannsynlig at skole- og utdanningssektoren vil møte de samme utfordringene som helsesektoren har gjort dersom en reservasjonsordning igangsettes.

Datatilsynet mener prinsipielt at forskning på elevopplysninger bør baseres på samtykke. De ulike aktørene i skolesektoren har mange kontaktpunkter med elevene og rikelig med muligheter til både å gi god informasjon og innhente samtykke. Det er således ingen grunn til ikke å basere forskning på elevopplysninger på samtykke. Dette vil være i tråd med hovedregelen etter personopplysningsloven, gode forskningsetiske prinsipper og god folkeskikk.

Dersom Kunnskapsdepartementet til tross for dette velger å gå for en reservasjonsløsning vil Datatilsynet sterkt fraråde en reservasjonsordning tilsvarende den for forskning på biologisk materiale. Dersom en reservasjonsløsning skal fungere må det lages et opplegg for å sikre at de berørte får informasjon om sin rett til å reservere seg og hvordan dette gjøres. I tillegg må selve reservasjonsløsningen være brukervennlig og lett tilgjengelig. Et eksempel på en reservasjonsløsning som fungerer er reservasjonsregisteret mot telefonsalg og adressert reklame som administreres av Brønnøysundregistrene.

Personvernforebyggende tiltak

Departementet har foreslått noen tiltak som skal kompensere for at myndighetene ikke ønsker å basere forskningen på samtykke fra elevene. De kompenserende tiltakene består i å begrense opplysningsmengden som innhentes, strenge sikkerhetstiltak – herunder kryptering, tilgangsbegrensning, rett til reservasjon, rett til innsyn og rett til informasjon.

Det fremgår ikke klart hva som er begrensningen i mengden opplysninger Utdanningsdirektoratet skal ha utlevert til seg består i. Slik vi forstår det består fylkeskommunenes rapporteringsplikt i dag av alle variabler de har registrert på enkeltpersoner. Begrensningen det vises til er i så fall at det ikke foreslås opprettet tilsvarende register for hele grunnopplæringen slik forrige høringsforslag gikk ut på.

Sikkerhetstiltakene og krypteringen det vises til har vi noen kommentarer til. Vi er opptatt av at begrepet pseudonyme registre ikke misbrukes. Slik begrepet er brukt og definert er dette registre hvor ingen instans har tilgang til både identitetsopplysninger (fødselsnummer), opplysningene om personen og koblingsnøkkelen mellom disse (pseudonymet). I det beskrevne registeret vil Utdanningsdirektoratet sitte med alle disse tre opplysningstypene. Dette er følgelig ikke et register som kan kalles pseudonymt.

Retten til reservasjon er kommentert spesielt ovenfor.

Rett til innsyn og rett til informasjon henger tett sammen. Retten til innsyn i et register er ikke mye verdt dersom du ikke har kjennskap til at opplysninger om deg er registrert i registeret. I høringsnotatet drøfter Kunnskapsdepartementet retten til informasjon, og lander på at det «*i det minste foreligger en kollektiv informasjonsplikt overfor de registrerte*».

Kollektiv informasjonsplikt betyr i praksis at Utdanningsdirektoratet kan oppfylle sin informasjonsplikt ved å henge opp noen plakater og publisere noe informasjon om sin behandling av elevopplysninger på sine nettsider.

Datatilsynet er enig med departementet i at informasjon og åpenhet er avgjørende for å opprettholde elever og foresattes tillit til at sentrale utdanningsmyndigheter behandler personopplysningene på en tilfredsstillende måte. Når departementet bruker formuleringer som «*av hensyn til de registrertes personvern er (det) viktig med åpenhet og informasjon om den sentrale behandlingen av personopplysninger*», så mener Datatilsynet det er tannløst å konkludere med at kollektiv informasjon er tilstrekkelig for å oppfylle informasjonsplikten.

Vi mener det bør fremgå klart av bestemmelsen eller forarbeider at alle elever og foresatte har krav på å få informasjon om hvordan Utdanningsdirektoratet fyller sine forpliktelser etter personopplysningsloven, og at denne informasjonen må rettes mot hver enkelt.

Oppsummert

Lovhjemmelen som Kunnskapsdepartementet har ute på høring er en omgåelse av kravet om samtykke til bruk av personopplysninger til forskning. Departementet gir seg selv en hjemmel til bruk av personopplysninger om elevene i norsk skole. Datatilsynet er strekt kritisk til at undervisningsmyndighetene mener å kunne etablere elevregistre til bruk for forskning som er unndratt kontroll på denne måten.

Administrasjon av tilskuddordninger og forskning er så ulike formål at vi mener disse ikke kan begrunne et og samme register. Dersom det forholder seg slik at personidentifiserbare opplysninger er nødvendige for å administrere tilskuddordningene i den videregående skolen mener vi at opplysningene som innhentes for dette formålet må slettes når dette formålet er oppnådd – det vil si når tilskudd er beregnet og kontrollert gitt til rett instans. Lagringstid og slettetidspunkt kan dermed ikke relatere seg til rettighetene til den enkelte elev. Denne plikt- og rettighetsrelasjonen er det den enkelte fylkeskommune som har med elevene.

Datatilsynet mener at sentrale utdanningsmyndigheter, i likhet med sentrale myndigheter for andre sektorer, må basere innhenting av personopplysninger til bruk for forskning på samtykke. Det må dessuten kunne kreves at opplysningene innhentes til konkrete prosjekter spisset mot problemstillinger som departementet ønsker å vite mer om.

2. Hjemmel for behandling av elevopplysninger i fylkeskommunenes sentrale database

Fylkeskommunene har sammen opprettet Vigo IKS for å gjennomføre inntak til videregående opplæring. Vigo består av en lokal database som eies og kontrolleres av hver enkelt fylkeskommune, og en sentral base som alle fylkeskommunene har et felles eierforhold og tilgang til.

Landets 19 fylkeskommuner er hver for seg ansvarlig for å gjennomføre inntak til videregående opplæring innenfor sitt fylke. For å gjennomføre denne oppgaven er det nødvendig for fylkeskommunene å behandle personopplysninger om elevene som har søkt. Dette er innlysende og ikke bestridt av Datatilsynet. I det følgende vil vi dermed kun drøfte den adgangen som nå foreslås å gi hver av fylkeskommunene til å dele de opplysningene de har om enkeltelever med de andre 18 fylkeskommunene.

Datatilsynet gjennomførte i 2011 kontroll med behandlingen av personopplysninger om søkere til videregående skoler. En av konklusjonene fra denne kontrollen var at vi ikke fant hjemmelsgrunnlag for den behandling som skjer i Vigo sentralbase.

Kunnskapsdepartementet følger nå opp denne kontrollen og foreslår denne behandlingen regulert i opplæringsloven. Dette er positivt. Det er også positivt at høringsnotatet er så tydelig på at tilgang til opplysningene som er lagret i den sentrale delen av Vigo skal være betinget av relasjon mellom den enkelte fylkeskommune og elev/lærling. Det er også presisert at all tilgang skal være betinget av tjenstlig behov.

Vi har imidlertid noen merknader til hvordan reguleringen av felles inntaks- og administrasjonssystem er søkt løst.

Rapportering av fraværsopplysninger til Utdanningsdirektoratet

Vigo er utviklet for å håndtere inntak og administrasjon av videregående opplæring, og opplysningene som skal innhentes til denne databasen skal dermed styres av formålet med etableringen av databasen.

Fraværsopplysninger fra 10. trinn er ikke nødvendig for å gjennomføre inntak til videregående opplæring. Disse opplysningene blir likevel innhentet til Vigo sentralbase og utlevert til Utdanningsdirektoratet.

Kunnskapsdepartementet ser det slik at det må være opp til fylkeskommunene å avgjøre om de ønsker å bruke Vigo IKS som databehandler for å oppfylle en rapporteringsplikt til Utdanningsdirektoratet.

Datatilsynet mener dette er et eksempel på hvordan en database opprettet for ett formål, på et senere tidspunkt kan bli nyttig til andre formål. Dette er en problemstilling som vi møter ofte, og som også er grunnen til at vi ønsker at sentrale myndigheters opprettelse av registre og databaser, som inneholder personopplysninger, skal være gjenstand for åpen diskusjon.

Informasjon

Kunnskapsdepartementet presiserer i høringsnotatet at det er mange kontaktpunkter mellom fylkeskommunene og elevene, og at dette tilsier at informasjonsplikten kan oppfylles på alle stadier i søknadsprosessen. Departementet sier videre at de vil bidra til at både kommune og fylkeskommuner er seg sitt ansvar bevisst hva gjelder informasjonsplikten.

Det er positivt at departementet vil bidra til at informasjon gis, men vi tror at de formuleringene som er brukt i høringsnotatet er for lite forpliktende til at dette vil ta form i konkrete tiltak.

Datatilsynet har vært på flere stedlige tilsyn på skoler høsten 2013, og et av funnene som går igjen er at skoleeiere og skoler har mangelfulle rutiner hva gjelder informasjon til elever og foresatte om hvordan personopplysninger behandles. Så lenge grunnleggende rutiner ikke er på plass, hjelper det lite at departementet forutsetter at informasjon gis. Det hjelper også lite å gi signal om at de vil bidra til at dette blir gjort, uten å spesifisere hva et slikt bidrag skal bestå i.

Datatilsynet benytter derfor anledningen til å minne om prinsippene for innebygd personvern som kan være nyttige for videre utvikling av Vigo og ivaretagelsen av personvernet i dette systemet. Når det gjelder informasjon er det for eksempel mulig å legge inn automatiserte hendelser for når og hvordan informasjon skal ut til elevene.

Mer om innebygd personvern kan leses på våre nettsider:
www.datatilsynet.no/teknologi/innebygd-personvern/

Sletting

Automatiserte sletterrutiner kan også legges inn i systemet for å unngå at opplysninger lagres lengre enn formålet tillater.

I høringsnotatet kommer det frem at retten man har til videregående opplæring som voksen ikke har noen øvre aldersgrense, og at det derfor er nødvendig å oppbevare opplysninger om disse personenes «status» «for fremtiden». Det spesifiseres ikke hva opplysninger om status innebærer og heller ikke hvor lenge det er aktuelt å lagre opplysningene.

Datatilsynet mener det er helt nødvendig å fastsette spesifikke sletterrutiner for alle opplysninger som behandles i den sentrale delen av Vigo.

Kunnskapsdepartementet ber særskilt om høringsinstansenes syn på hvordan man løser sletterrutiner for opplysninger om personer som ikke har fullført og bestått eksamen. Departementet mener en løsning kan være at fylkeskommunene gjør en individuell vurdering av om retten til opplæring er brukt opp, men antyder samtidig at dette vil bære byrdefullt administrativt sett.

For det første sier ikke Kunnskapsdepartementet noe i sitt høringsnotat om hvor mange personer dette dreier seg om på årsbasis, og fordelt på de 19 fylkeskommunene. Et anslag på

hvor mange personer dette gjelder vil ha betydning for om dette må sies å være byrdefullt eller ikke.

For det andre mener vi at sletterutiner må på plass uavhengig av om dette må sies å være byrdefullt eller ikke. Personopplysninger innhentes for bestemte formål og skal slettes når formålet er oppnådd. Behandling av personopplysninger i Vigo sentralbase har andre formål enn fylkeskommunenes lokale baser i Vigo. Personopplysningene som overføres hit kan ikke bare bli værende her fordi det er praktisk og bekvemt – videre lagring etter at inntak og administrasjon er gjennomført må begrunnes særskilt.

Selv om en rett til videregående opplæring ikke har en øvre aldersgrense kan ikke dette begrunne lagring av en persons skolehistorikk på ubestemt tid i et system som er felles for alle fylkeskommunene. Utfra erfaringstall bør det kunne angis et tidsrom hvor det er mest sannsynlig at en person vil gjenoppta sin rett til opplæring. Når dette tidsrommet er passert bør opplysningene kun være å finne hos den enkelte fylkeskommune. Dersom det kommer inn en søknad etter dette tidsrommet må det være opp til søker å dokumentere sin rett til opplæring. Eventuelt får fylkeskommunen som mottar søknaden ta på seg jobben med å etterspørre dokumentasjon i de andre fylkene. Uansett løsning er det nødvendig for departementet å ta stilling til når disse opplysningene ikke lengre skal være tilgjengelig i den sentrale delen av Vigo, og slettetidspunktet må være begrunnet i formålet med at opplysningene opprinnelig ble innhentet til denne basen.

Datatilsynet mener at også sletterutiner kan løses ved hjelp av prinsippene for innebygd personvern. Det kan legges inn en automatikk i at dersom en elev ikke har avlagt eksamen etter en viss tid kan denne elevens status settes som passiv og tilgangen begrenses til lokal Vigo for den fylkeskommunen som har ansvaret for denne personen.

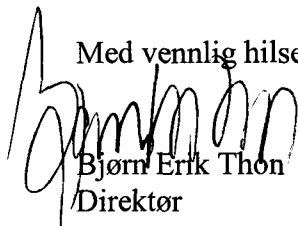
Når normert studietid, og tidspunkt for når eksamen normalt skulle vært avlagt, er passert bør det også være mulig å legge inn et varsel og plan for hva som skal skje av videre oppfølging av denne personen. Slik oppfølging er også den enkelte fylkeskommunes oppgave, og lagring av denne personens opplysninger bør følgelig ikke være nødvendig i Vigo sentralbase.

Oppsummert

Datatilsynet mener det er positivt at Kunnskapsdepartementet nå foreslår å hjemle den behandlingen av personopplysninger som skjer i Vigo sentralbase – den del av Vigo som er tilgjengelig for alle fylkeskommunene.

Vi mener likevel at bruken av Vigo har blitt utvidet til for mange formål, og at dette gjør blant annet sletterutiner uoversiktlige og vanskelig å tilpasse. Bruk av Vigo sentralbase bør etter vårt syn begrenses til det som begrunnet opprettelsen, nemlig administrasjon av inntaket til videregående skole. Dette vil gjøre ansvarsforholdene langt tydeligere, og gjøre det lettere for skoleeiere å lage de rutinene som skal ivareta elevenes rettigheter med hensyn til personvern.

Med vennlig hilsen

Bjørn Erik Thon
Direktør

Eirin Oda Lauvset
seniorrådgiver

Kopi: Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet,
v/Statsforvaltningsavdelingen,
Pb 8004 Dep, 0030 Oslo